

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 6. De ferventi oratione discipulorum: & de nostra consimili ad
petendum lume[n] in dubiis. Erranti in dubiis & non oranti, nulla est erroris
excusatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

mo toti congregationi iudicium suum praeferat, tanquam ipse solus habeat Spiritum Dei!

Quae sancti Patris dicta sufficienter quidem ad iudicandum quis sit privatus sensus, & quis in genere sic sentiat: sed te in particulari forsitan, minus inde talem esse cognoscet, quasi non sentias tot mala quorū enumerat. At verò hoc unū attende quod refert unde alia possis timere, nempe occultum hoc esse malum, & eo magis damnosum quo est magis occultum.

III. PUNCTUM.

Quisquis igitur sensu suo privato saniores se alius putat, sano se privat sensu, qui vel in eo maxime agnoscitur esse sanus, si quis de rebus ita sentit & iudicat, ut non soli suo fidat iudicio: Aut è contra si quis sic sentiat, ut sibi soli credat & confidat, tam verè sano se ille privat sensu, quā verè privatus est eius sensus. Quod quàm sit damnosum & cavendum, præterquam quod jam satis visum est, tum verò amplius discite ex sanctis Patribus, quos inter sanctus Basilii in illud Itajæ: *Et restituam Consiliarios tuos sicut antiquitus: SACRA*, inquit, *quaedam res est consilium, voluntati unio, fructus dilectionis, humilitati insigne. E diverso intolerabile est superbia argumentum, existimare se nullius egere consilio, sed sibi uni attentum esse, quasi solus possit sibi consilio decernere quae optima sunt. Et in regulis brevioribus, non est rationi consonum, si quis in omnibus, suo stare velit iudicio: nec periculo aut contumacia suspicione caret, in congregatione multorum, nolle majoris partis sententia acquiescere.* Sanctus item Am-

14. 1.

9. 523.

brosius, *Negligere bonorum iudicia, vel arrogantia vel dissolutionis est: quorum alterum superbia adscribitur, alterum negligentia.* Integram hac de re Cassianus collationem habet, ubi hæc inter alia satis quidem vulgata, sed nunquam satis perpensa: *Nullo alio vitio tam precipitem Diabolus monachum pertrahit ac perducit: ad mortem, quàm cum neglectis consiliis seniorum, suo iudicio persuaserit definitionique confidere.* Sanctus quoque Dorotheus: *Cum subiecti simus multis passionibus, prævisque affectibus, nostro iudicio non debemus omnino fidere: quando enim norma vel regula curva est & inflexa, nunquam quod secundum eam dirigitur, rectum efficitur sed distortum.* Sanctus verò Bernardus hoc de se proficitur: *Amor privatus aufert mihi verum iudicium: Idcirco parum mihi credo de me ipso ut potest homini mendaci, timens ne si me ipsum iudico, mentiatur iniquitas sibi.* Author denique libri de Imitatione Iesu: *Quis est ita sapiens qui omnia scire plene potest, ergo non nimis in sensu tuo confidere: si bonum est tuum sentire, & hoc ipsum propter Deum dimittis & alium sequeris, magis inde proficies.*

Iam verò tu homo privati sensus & consilii quid sentis de sensu horum Patrum? Rectè ne illi contra tuum privatum sensum? Male tu ergo contra illos hunc retinebis: neque deinceps, tantum communi aliorum hominum sensui repugnabis, sed ipsis sanctis patribus, ipsi sacrae scripturae, ipsi denique Christo, qui se, ubi plures essent congregati, promittit in eorum affuturum medio, non ubi solus esses. Vide supra in hac parte, Sabbato Septuagesimæ.

FERIA SEXTA. DE FERVENTI ORATIONE DISCIPULORUM: Et de nostra consimili, ad petendum lumen in dubiis.

Et orantes dixerunt, Tu Domine quicorda nosti omnium, ostende quem elegeris ex his duobus, unum. Act. 1.

VERITAS PRACTICA.

Erranti in dubiis & non oranti, nulla est erroris excusatio.

RATIO est, quia tota excusatio tum peti posset vel ab ignorantia vel ab aliqua rei difficultate. Sed non orantis Deum in dubiis, nulla est ignorantia vel difficultatis excusatio.

Ergo

Ergo neque erroris tum commissi. Quod pauci tamen advertunt, licet sint multi qui errent.

I. PUNCTUM.

IAM supra visum est, ex quo tempore simul congregati fuerant Discipuli, expectantes Spiritum sanctum, omnes unanimiter in oratione perseverasse. Nunc verò considerari potest attentius, triplex eorum orationis genus. Primum quidem universim orabant variis illis modis qui ab Apostolo describuntur dum ait: *Implemini spiritu sancto loquentes vobismet ipsis in psalmis, & hymnis, & canticis spiritualibus, cantantes in cordibus vestris Domino, & gratias agentes semper pro omnibus, in nomine Domini nostri Iesu Christi Deo & Patri. Et rursus; Obsecro, inquit, primum omnium fieri obsecrationes, orationes, postulationes, gratiarum actiones pro omnibus hominibus.*

Deinde verò hærebant diutius in uno ex his orandi modis, postulantes ardentissimè adventum Spiritus sancti, quem quidem non ignorabant venturum ex promissione Domini, sed cum nescirent tempus, illud urgebant vehementius sicut antiqui Patres adventum Christi: atque eorum precibus forte est acceleratus Spiritus ille Divinus, qui se idcirco vult expectari & orari ut se abundantius communicet. O quæ illorum desideria! quæ suspiria!

Denique, si quid interea præsentius & particularius occurreret de quo dubitarent & ad quod perficiendum, opus esset divino lumine, tum illud unanimiter obsecrabant, ut patretur hac electione duodecimi Apostoli pro quo orantes dixerunt, *Tu Domine qui corda nosti omnium, ostende quem elegeris ex his duobus unum, accipere locum ministerii huius & apostolatus de quo prævaricatus est Iudas, ut abiret in locum suum. Et dederunt sortes eis, & cecidit sortis super Matthiam, & annumeratus est cum undecim Apostolis.* Qua de re in ipsius sancti Martini festo dictum est fufius. Nunc verò expende accuratè, quàm sit necessarium sic orare in dubiis & difficultatibus, cum alioquin ut habet proposita veritas: *Errantis & non orantis, nulla sit erroris excusatio.*

Ratio est apertissima, quod si quæ tùm prærendi potest excusatio, maximè videatur peri ab ignorantia & summa quadam rei difficultate; nam quandoquidem ut supponitur, res

est ita dubia ut in illa erres, & ita difficilis ut eam non conficias, quid est aliud quod ab errore vel ab omissione te excuset nisi rei ignorantia vel difficultas? si enim res plana esset & facilis, aut non errares aut te ab errore non excusares. *Si non venissem, inquit Dominus, & locutus fuisset eis, peccatum non haberent, nunc autem excusationem non habent de peccato suo.* Quasi diceret, quæ duo poterant illos excusare, ignorantia & difficultas, per me sublata sunt, nempe ignorantia per doctrinam, & difficultas per gratiam; atque ideo nihil illis superest, quod excuset. Sic & Apostolus, *propter quod inexcusabilis es, homo omnis qui iudicas, in quo enim iudicas alterum, teipsum condemnas, ea tem enim agis quæ iudicas.* Id est, ostendis te non ignorare mala quæ tu facis, cum illa ipsa iudices & condemnes in aliis, ac proinde inexcusabilis es sicut qui sciens & volens facit malum. An putas istum excusari qui scienter peccet? Si te ergo putas excusatum, inde est quia peccas ignoranter.

II. PUNCTUM.

SED non orantis in dubiis nulla est talis ignorantia nec ullius difficultatis excusatio.

Nam cum orando impetrare potuisset Spiritum sanctum, qui lumen in dubiis & robur in difficultatibus impertisset, profectò quantumque ignores id in quo erras, aut quantumque labores in agendo: nulla est excusatio ignorantie vel difficultatis. Tum enim est voluntaria & affectata quodammodo ignorantia & difficultas, cum sine ullo negotio utramque pervincere potuisses. *Deum non invocaverunt, illic trepidaverunt timore ubi non erat timor, Quid enim difficultatis in orando? An verò ignoras tibi esse orandum Deum maximè in dubiis & difficultatibus, aut quomodo sit tùm orandus? Audi Davidem: Invenit servus tuus cor suum ut oraret te, Id est, invenit in corde quid oraret. Hic etiã aptè quod sanctus Augustinus: Deus impossibilia non iubet, L. de nasced iubendo monet & facere quod possis & petere tura & quod non possis, & adiuvat ut possis. Quam facile autem petendo obtineatur Spiritus sanctus, vel ex his Christi Domini verbis collige: Si vos, inquit, cum sitis mali, nostis bona data dare filiis vestris: quanto magis Pater vester de Cælo dabit Spiritum bonum petentibus se? ò qualis promissio tanti boni! ò quanta est orationis potestas,*

potestas, quæ illud promeretur! Sed ô qualis
quantaque recordia non orantis tale bonum,
quod est oranti promissum!

III. PUNCTUM.

ERGO erranti in dubiis & non oranti, nulla est
erroris excusatio. Nam cum erroris excusa-
tio vel ab ignorantia vel à difficultate peti-
posset, nulla autem, si orasses, ignorantia vel
difficultas superfuissent, quid restat quod ex-
cuses? At verò multa sunt quæ te acculent,
nempe orandi & impetrandi facilitas: erro-
rum gravitas & multitudo quæ orationis de-
fectu proveniunt; orationis cõtinuæ & nun-
quam cessantis toties repetita in Scripturis
commendatio; Sanctorum Patrum exempla

& consilia; motus interni Spiritus sancti; alia
que innumera quæ te negligentia vel mali-
tia tam aperte acculant, ut nihil restet quam
deplorare præterita, & in futurum seridè per-
spicere, quod ait Sapiens: *In omnibus deprecare Eccles. 37.*
Altissimum ut dirigat in veritate viam tuam.
Et quod Apostolus: *In omni oratione & obse-* Phil. 4.
ratione, cum gratiarum actione, petitiones vs-
tra immotescant apud Deum.

Vide hic etiam libri 3. de Imitatione Chri-
sti caput tricesimum octavum; ubi de Moyse
semper recurrente ad oraculum & ad orationem,
& de Josue decepto à Gabaonitis quod
eo non recurrisset.

Quæ plura verò de oratione desideres, ha-
bentur supra, Dominica 5. post Pascha, & se-
quenti Feria Rogationum.

S A B B A T O.
IN VIGILIA PENTECOSTES.
DE PERFECTA DISCIPVLO RV M,
Et nostra Resignatione ad recipiendum
Spiritum sanctum.

Et cùm compleverentur dies Pentecostes. erant omnes pariter in eodem loco. Act. 2.

VERITAS PRACTICA.

Nemo paratior ad omnia Dei dona recipien-
da, quam qui ad nulla sibi danda æquè para-
ratus est.

RATIO EST, Quia nemo paratior ad omnia
Dei dona recipienda, quam qui donantis vo-
luntatem spectat potius quam donum eius, aut
suum commodum.

*Sed qui ad nulla sibi danda dona æquè paratus est
atque ad omnia recipienda, spectat potius vo-
luntatem donantis quam ipsius donum, aut
suum commodum.*

**Ergo nemo paratior ad omnia Dei dona recipien-
da, quam qui ad nulla sibi danda æquè para-
tus est: & qui possit perinde dicere ut recipiat
vel non recipiat: paratum cor meum Deus:
paratum cor meum.**

Ps. 56.

I. PUNCTUM.

CUM nescirent Discipuli, quo præcisè
die quæve hora Spiritus sanctus descen-
deret, sic eum expectabant omni hora,
ut æquè essent parati ad eum jam jã recipien-
dum si adveniret, ac diutius expectandum
si adventum retardaret. Iam penè decem
in illa suspensione animi fluxerant dies, &
nullus eorum conqueritur, nullus se domo
submoveret, ac ne quidem cubiculo ubi cõgre-
gati erant: sed omnes pariter sive unanimiter
consistunt in eodem loco, in eadem mente, in
eadem positione corporis & animi, quam de-
cebat eos, qui toti p̄debant à vultu & volun-
tate Dei. Non antevertunt tempus egrediendi
foras sicut Saul; non definiunt dies expectan-
di divini auxilii sicut Betulitas; nec velut pa-
rentes Tobia junioris nimiam filii deplorant
moram; sed hoc unum agunt, hoc unum cogi-
tant: ut nihil agant aut cogitent nisi quod
purè